

mange Henseender er en Pryd for den danske Landbostand, er jo ogsaa ordnet ganske lavsmæssigt. Nu vil jeg ikke opriske alt, hvad der er kommet frem i Fjor angaaende dette Spørgsmaal, men jeg kan jo minde det ærede Medlem om saadanne Beslutninger som den fra Mejeriet i Kværndrup paa Fyn og et Mejeri paa Bornholm. Jeg skal minde om Gaardmanden, der blev ekskluderet af et Mejeri i Vendsyssel. Der øves en streng Justits baade paa den ene og den anden Maade ogsaa indenfor disse Organisationer, og det er maaske ogsaa nødvendigt, for at Landbruget kan være i Stand til at holde sin Mejeridrift og Slagteridrift paa samme Højde som nu, de kan jo ikke tillade alt muligt. Men det samme gælder saa sandelig ogsaa, naar Talen er om organiserede Arbejdere, de kan heller ikke tillade alting.

Saa siger det ærede Medlem, og det er jo en smuk Frase, at Arbejderne skulde arbejde for en rimelig Løn, saa Folk kunde faa Varerne til Priser, som de kunde betale. Ja, hvor er det dejligt at høre en saadan Udtalelse: Arbejderne skulde arbejde til Priser, som Folk kunde betale! Men lad os gaa et Skridt videre. Hvis nu Arbejderne tog det ærede Medlem paa Ordet, vil det ærede Medlem saa sælge Brød, Flæsk, Smør, Kød, Fedt o. s. v. til de Priser, som kan betales her i Landet? Nej, det vil det ærede Medlem ikke, han siger: Vi holder paa Verdensmarkedets Priser. Han er maaske ikke saa blodig og graadig som „Næstved Tidende“, der i Krigsaarene udtalte: Nu skal Konjunkturerne udnyttes, selv om et Pund Smør kommer til at koste 30 Kr. Det var den Gang, man skrev saaledes i „Næstved Tidende“. Nu er det jo ikke saa godt med Smørprisen omkring de 30 Kr. Men det ærede Medlem vil jo ikke arbejde paa de Betingelser, han byder Arbejderne her i Landet, og derfor siger jeg, at den Udtalelse, han fremsatte i saa Henseende, er kun en Frase. Derimod vil jeg tro, det er oprigtigt ment, naar han nu vil have Erhvervsfrihed for de kloge Koner, det er jo meget godt. Jeg vil nu for min Part advare mod at komme ind paa dette System, og jeg maa jo tænke mig, det er noget, der bliver i høj Grad misbilliget fra Regeringsbænken, efter at vi har faaet en Sundhedsminister, endda en Læge — ganske vist kan man sige, at det er gaaet svært tilbage med Sundheden her i Danmark, siden vi har faaet denne Sundhedsminister, thi nu ligger jo snart hvert andet Menneske syg her i Landet, saa hvis Ministeriet fortsætter paa denne Maade, bliver vi udryddet.

Ja, med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte.

Hendriksen: I sin Fremsættelsestale sagde den højtærede Handelsminister bl. a., at Regeringen maatte anse det at trænge til Bunds i de talrige og meget komplicerede Faktorer, der bestemmer Prisniveauet, for ugrørligt ved Lovgivningsmagtens Hjælp. Det er jo rigtigt, og det er ganske nøje i Overensstemmelse med det Standpunkt, mit Parti har indtaget overfor de forskellige Lovforslag, der Tid efter anden har været fremsat af den forrige Regering, og hvor man i mange Tilfælde har prøvet paa — ganske vist uden Held — at presse Erhvervslevet ind i Former, der vilde hindre vore Erhvervs frie Udvikling, først og fremmest af den Grund, at de stred mod de naturlige økonomiske Love, der nu en Gang ikke ustraffet lader sig krænke.

Det Forslag, der her er under Debat, og som er ganske enslydende med det Forslag, Partiet Venstre to Gange tidligere har fremsat, er bygget over Tanker, som forekommer mig meget tiltalende, og som vi fra vor Side sympatiserer med; men jeg synes, at de gode Tanker paa væsentlige Punkter ikke er blevet iklædt de rette Ord eller blevet formet paa en saadan Maade, at Forslaget naar det tilsigtede Formaal, nemlig Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed. Der er efter mit Skøn en ikke ringe Forskel paa dette Lovforslags Titel og paa dets Indhold. Med Titelen sympatiserer jeg fuldt ud, men jeg synes ikke, at Indholdet svarer helt til Titelen. Lovforslaget er sine faa Paragraffer til Trods en Sammenblanding af to Spørgsmaal, bygget over to forskellige Hovedprincipper, nemlig Værn for den frie Konkurrence og dernæst Værn for den enkeltes Arbejdsfrihed. Maaske havde det været rimeligere at dele Lovforslaget i to Forslag, der hver især beskæftigede sig med sit Emne, men det har man altsaa ikke ønsket at gøre fra den høje Regerings Side. Man har valgt at blande begge Spørgsmaalene sammen i eet Forslag, og det frygter jeg vil vise sig at være uheldigt.

Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed har altid i mit Parti haft sine varmeste Talsmænd og Tilhængere, men det Forslag, der ligger her paa Tingets Bord, indeholder efter mit Skøn mere om Tvang end om Frihed. Jeg erkender, at det Omraade, der her er Tale om, maa behandles med den yderste Varsomhed, hvis man vil undgaa at gøre Skade, men selv al mulig Varsomhed og Skønsomhed behøver alligevel ikke at